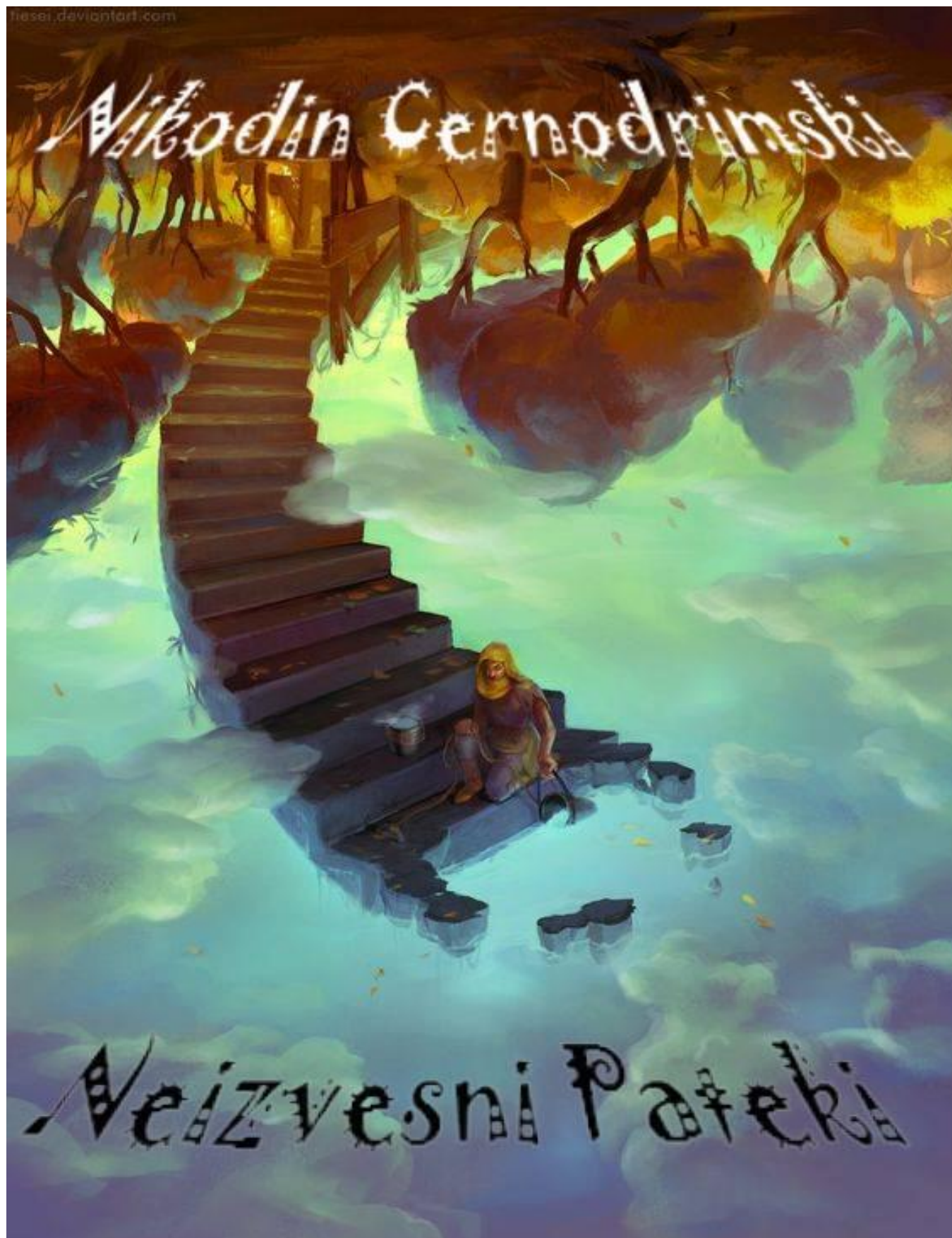

Nikodin Cernodrimski

Neizvesni Pateki

Содржина

- 1.Фрагмент
- 2.Разделба со Демонот
3. Втора Пладневна Молитва
4. И ти еден ден
5. Мирисот на Ангелот
- 6.Мирисот на темјан
- 7.Неизвесни Патеки
8. Необична живост
9. Огнот на вулканите татне под нозеве
10. Невидливи Конци
11. се роди иднината
12. Се Случи
13. Сенка на мојата сенка

Кога во незивесноста ќе се роди Дилемата,тогаш секоја патека која се оди е иста....исполнета со тајни,кој мислиш дека си ги решил,но етеги поввторно во следниот чекор се родиле,заедно со дилемата,дали се тие истите од претходниот чекор,или се некои нови...

Фрагмент

Понесен од мирисот на новата пролет,ја разврза својата насмевка и погледна повторно некаде во дното на својата душа,беше веќе некое време осаменик пуст кој во пустината го оставаше немирот и во темнината го наоѓаше мирот,беше ист како и многумината кој ги среќаваше во последно време,се множеа осамениците небаре владееше некоја праисториска зараза,лутаа кутрите во сопствените морални граници кои самите си ги одредуваа и низ тажниот лелек спасот го бараа,лутаа а незнае што бараат,за разлика од Ведран,потомокот на Библискиот Лазар..ја бараше својата последна смрт,и во смрта го наоѓаше како и многупати претходно своето раѓање...но сега..сега ова беше навистина негова последна смрт..сега знаеше дека воскреснувањето ќе го однесе во толку посакуваните блажени простори.

И навистина ,некако и небото беше дарежливо,кога седна на врвот од планината на тој висок бел камен што стоеше извишен небаре е неприкосновен господар на сите врвови,започна да роси најситната и најсмирувачка роса,Ведран го подаде својот лик кон височините,оставаќи и на росата да го измие од сите напласетни земни валканици..да го измие од сите налепени недосонувани соништа..

Креваќи ги своите раце кон Бескрајот ја започна својата последна молитва...

-Татко мој,ти кој ме гледаш низ очите на вечните орли...ослободија мојата душа од сите ѕверови кои ми ја раскинуваат..сенката на мојата душа отфрлија далеку,толку далеку што ни демоните да неможат да ја најдат...јас неznam што е среќа небесна,но знам што е болка човечка..кога паѓав ти пелинот ми го даваше наместо вода,го пиев со сласт...со пелинот го горев и очајот и гневот и бесот...бев заточеник на мракот,рака ти подадов,виор ми прати...и со виорот по сите дамари ме шиваше жестоко..неверував тогаш во твојата Љубов,а ти светлина во очите ми подаруваше..ме допираше со твојата насмевка во тишината со тивкиот трепер на времето...и јас повторно не верував...само шепотот свој тогаш го слушав...и стрплив беше до бескрајот...ми ги покажа кристалните замоци каде што вечната младост

спиеше..небесна сонета слушав...и тогаш во пурпурните изгреви каде моите соништа се будеа,мудроста и милоста твоја ја видов...ангелските песни ги слушнав...беше тоа миг,кога дворецот на Љубовта во моето срце го градеше..
...со раката на времето прегрниме,судбината моја избришија...покажимиги миризливите свери каде ловорот и буниката,помешани со арома на темјан и митра пловат...крстиме за првпат во куполата безвременска... се предавам покрај оваа утринска рапсодија,во твоите раце...земија душата моја нека биде бисерна капка на твоите дланки...

Замолчи,оставаќи ги позади себе неизговорените зборови..наспроти него започна да ги чувствува Ангелите како започнаа да го припремаат неговиот судбински крај..према судбината на вечните души..кои исто како него скитаа сами бараќи се прво себеси,потоа и сопствениот крај..мирот негов кој се распосла насекаде низ неговата племенита душа започна да ги раѓа сеќавањата на сите животи,ги гледаше сите битија кои изминаа низ неговите патеки..веќе го нема ше гневот во себе да им се налути.. со едно ви простувам ја отвори вратата на светлината....

Веќе ги немаше на своите усни Ведран сите преморени зборови кои низ времето му висеа како прегорени кандила на усните...додека патуваше,само ги гледаше како стојат залепени на сидовите од ходниците на времето..

Синоќа мојата душа замина по својот вистински пат.. Веќе не ја чувствував прегратката која морници ми правеше.. Твојот ладен поглед веќе не го замрзнува моето срце.. Мојата душа замина во заливот каде што морето одмара.. Таму каде што месечината го остава својот печат на небото.. Таму,знам ќе ги допрам усните на љубовта.. ..нема веќе да сонувам.. Кога за првпат ќе ги допрам влажните усни.. Ете тогаш знам нема веќе да се сеќавам на тебе..обликот ќе го изгубиш,ќе заминеш некаде во мрачните понори на моите сеќавања..сите букви,сите зборови,сите песни,сите книги,ќе му ги подарам на ветерот,нека ги разнесе исто како што есенските денови ја разнесоа илузијата...

Честопати во Сверата каде се раѓаат Соништата,нашите зборови залутуваат и со мала доза на каење само мрморат..Простетени на нашето незнаење..а

тие,така исполнети со својата свесност само ќе не помилуваат и некоја неизоодена патека ќе ни покажат кажуваќи ни..Добредојде во свесниот момент на вистината...потоа Еоните ќе долетаат и на усните ќе ни се залепат,,на една крстоцница непозната ќе не постават,со една капка Боженствена Вода ќе не Благословат и само ќе кажат...Сега направиго вистинскиот избор...Ете така зборуваат шепотите на Љубовта

За миг застапа на еден фрагмент кој стоеше силно втиснат во рапавиот дел од тој теснец,само низ немошта го читаше како едно бледо сеќавање

Незнам дали ќе ми одобрите да зборувам,но од другата страна на сидот гласовите исполнети со сува воздишка ме тераат така да постапам...доколку овие редови некои нужно го вознемират,ќе го молам за прошка...не се радувам за тоа што го сонив во изгревот на 30 октомври 2010 година...прво не придавав значење на тоа...

.....Со Бела искината мантија на себе,стоев во гробницата од Љубовта,на некој начин бев малку среќен што го напуштам светот,и реков,простими ќе се расплина неповратно во Бескрајните далечини..бездруго таму ќе бидам во прво време непознат...и подобро е така,погледните,доволни ми се и тие три куршуми што ме погодија...ќе имам време да научам таму зошто сум убиен,таму,таму во таа голема иднина..

Се насмевнуваше однатре зад студената маска на лицето некоја над мене и за мене непозната жена ..седеше со привидна скаменетост,и темна возбудливост.

-можеш ли повторно да убиеш неистомисленик- ја прашав..

Не најде одговор на прашањето.

-кога ќе остане еден,ќе нема следен,тогаш тебе познатиот црв ќе започне да те глода,со залепено чело на дланките ќе гледаш во пиштолот,и ќе сакаш,да ќе сакаш некоја непозната рака да го земи во рацете,и тој да го испали куршумот...

Сеедно беше што живееше во годината каде што само новороденчињата плачат...под дејство на лажните хормони со кој беше дозирана,сразмерно на нивната доза се зголемуваше..и малку смешна изгледаше тогаш...црвени свилени гаѓички врз лита и збрчкана кожа навлечени,префинето шампањско во кристална чаша го држеше рака која беше испукана од претходното држење на метлата,ги затвораше очите од блескавата светлина на салонските лустери,небеше навикната,беше втурната во тој лицемерен гламур...до неа стое двајцата гардисти..

-да синко,никогаш не го заборавај тоа,и кога ќе сепритаи сонувачот,ние треба да го убиваме..во печатот на разни јазици ќе зборуваме,потајно со злобниот кардинал ќе се среќаваме..единствено што заслужи е достоин погреб да му направиме...

Не ги одмеруваше веќе рамномерните чекори на времето,скокаше цели денови,некогаш недели....брзаше во својата покојност...

Навистина малку бев среќен што стојам во гробницата на Љубовта.

Разделба со Демонот

Незнам навистина и зошто се измислени далечините,дали ..дали се измислени за да се потполни онаа празнотија што се јавува во тој простор...или можеби црната дупка која зјае во тие далечини едноставно се сака да се препокрие со поим,далечини...којзнае..но смраdot од таа празнина што од овде до таа далечина која не делеше ,ме одвраќаше да тргнам во тој правец,сега знам дека раскапаните и мртви спомени веќе ширеа неподнослива реа.некаде во таа реа се криеше нејзиното име и се што беше поврзано со тоа име...

Па токму и затоа,во името на тој трулеж,се сетив на техниката за матрелизација на предмет или жив облик и ставање на тој облик во состојба или ситуација која ќе биде вистинска..некако знаев дека е дојдено времето да го матрејализирам својот демон во еден вистински облик,облик кој ќе го натерам и него да ги почувствува болките,моите или со други зборови кажано сопствените болки,болки што токму тој ги создаваше во еден паралерен свет на опстојување...време беше да го нахранам со неговата храна..

Седнав удобно во старата фотеља,будеќи ја низ мислите силната верба длабоко од срцето,како прва состојба на тоа се појави милоста,која започна да искри на самите врвови од прстите..со самотот раѓање на повторната верба ,на секое ритмично дишење и издишување низ клетките воскреснуваше Боженствената искра,искра добиена од самото раѓање,искра која нам тука ни служеше не само како светол факел по патот низ кој треба да одиме,туку и искра која ќе не потсетува на нашата неделивисто од бесконечноста....дека не се работи за никакво привидение доказ беше сината светлина што извираше од порите на телото....прво во мали зраци,да потоа започна во цели снопови да блика....

Просторијата некако сега низ белината која се распостилаше,добиваше други димензии,непостојани,кои едни со други се преплетуваа,ова беше еден привремен период во кој повторно знаев дека ќе се врати постојаноста,но

тоа беше,моќта на сината светлина која витопереше простори...се искривуваа до степен на киниење сидовите,да потоа се исправаа и се издолжуваа до недогледност,таванот на моменти го снемуваше и се појавуваше некое бледило кое само наликуваше на небо,но позади тоа налик небо стоеше една темнина...токму таа темнина беше вратата од каде што очекував да се појави демонот

Со светлината што течеше,започна да тече и топлината која го преплавуваше телото во постојани бранови,носен од сета таа топлина,некаде од длабочините на скриените делови на душата сега се разбудија и тајните ,најтајните стравови од никогаш некажаните зборови..низ годините ги чував секогаш да ги кажам во ноќите изминати,но секогаш кога ќе сакав да го отворам тој непресушен извор на искрени зборови некоја ладна вода,студена ладна вода течеше од усните што ги допирав,та замрзнуваа кутрите... а ете тогаш,токму тогаш,тој проклетникот демонот се сладеше лакомо со нив..успевав напати дел од тие топли и зборови да ги вратам во седалото каде се свиваа и тивко со шепотот на далечините плачеа..низ плачот молитвено раскажуваа за скрбот кој се раѓаше...

Светлината и топлината беа мојот заштитет обрач кој ги поставив наоколу,во кругот што го создадов дозволив да влезе сеќавање...несакав да го мерам времето,зошто тоа сега беше непотребно...кога ќе започне проклетијата тогаш бесконечноста ќе го направи своето...затоа ја оставив сенката,тоа копиле на демонот да се приближи...

Со гладни очи,и скаменети очи,прсти низ кој се провира само ладниот ветар,се приближи скоро неприметно,припиваќи се до градите тивко,тивко наслушнуваќи го моето срце како чука,со секое отчукување го будеше нејзиниот песочен часовник на времето кое е некаде поставен на источната страна од нејзините сеќавања, таму во тој источен простор бурите повеќе го расфрлаа тој насобран песок...во тие нејзини сеќавања ги будеше старите богови од стариот заборавен свет,и луташе немирно сееќија сета насобрана празнина,ме гледаше и молчеше,во своето молчење повеќе сакаше да

заборави,и да биде вечно заборавена,никогаш веќе видена во тие стари светови,во кој што била безначајна мала птица...

Додека ја гледав веќе знаев дека гледам една скаменета празнина,која скита по ходниците на времето,кога на миг правеше некој одмор,се прегрнуваше со безвременските ветришта и во таа преградка беше една нивна убава статуетка која го красеше просторот на опстојувањето...во таа нејзина празнотија,малку и плашеше тој скаменет поглед,продорноста почнуваше се пред себе да скаменува...можеби затоа и се плашеа од неа сите изгубени векови,та бегаа во сивите пустини...

Ги залепи своите усни врз моите,и некаде во процепот што остана проговори..

-човек се раѓа слободен,но потоа самиот со сопствените убедувања ги става прангите на сопствениот затвор...

-моето постоење сега е веќе небитно...кажав колку да го угушам болниот звук на тишината,секоја секунда поминуваше како година,на секој нејзин допир се вивнував во воздухот,барајќи го спасот од студенилото кое го пушташе низ моето тело,посакував да се издигнам над тој амбис во кој паѓав,веќе се чувствувахе мојата немоќ пред студенилото нејзино,нередот од искршенитесекавања веќе започнав несвесно да ги расфрлам насекаде по собата....пробав да се издигнам повторно,но нејзиниот ладен поглед ме пресече како оштрата сабја,ладен,исто како ладните сибирски ноќи..празен и пуст..силно се опирав недавајќи и пристат до мојата душа,знаев ако само малку и дадам дозвола да се доближи,ќе ме згази како стакло под нејзините нозе,сега веќе ни страста не ја чувствував како страст...се изгаси пламенот кој се разгоре од желбата по тоа заносно тело...

Во процепот помеѓу двата светови на опстојување повторно проба да допри до мојата душа...

-зарем навистина веруваш дека те посакував..со силно стиснати усни ги зари своите нокти во мојот грб,пуштајќи ја крвта која започна да тече да ја обојува и ноќта во црвено..зарем навистина мислиш дека ти ја имаш моќта да ја

угасиш мојата дива и нескротена страс за разврат...ајде,ти,кој лудуваше по моите зборови,сега лудувај и над ова тело....

-непаѓам веќе на твоите тетатрални престави,само да знаеш,ја искорнав сета тага од моето срце...ете,сега гледам само едно ремек дело на лице под маска и ништо повеќе..не ги изнајмувам моите насмевки,јас ги подарувам,но тебе,залудно ќе биде да ти подарам,бидејќи твоето студенило ќе ја замрзне уште во летот...

-ако заврши со твојата одмазда во овој живот,тогаш барем дозволи ми да бидам епицентар во некоја љубовна приказна на некое друго место...

-небарам причина да те заборавам,барам причина да те засакам во идниот живот, ...неможе тебе некој да те сака само еднаш..или никогаш,или засекогаш се додека трае една вечност..а јас сум проколнат во љубовта....да те сакам до крајот на сите бесконечности...

Втора Пладневна Молитва

Ја отварам мојата душа,и вие кои сте уморни од скитањето ве поканувам,одморете се во нејзините недогледни сводови на кој висат мали молитвенио олтари,ги изградив во многуте ноќи,знаев дека ќе дојде денот кога ќе треба да се разголам и подлабоко од месото,и подалеку од коските пожолтени...

Не сум светител ако мислите,јас и благословот заборавив како изгледа да се даде...јас само ви го давам тоа што е на Бога...седев еднаш така на карпите кога дојде черноризец завиткан...рече,престани да се печеш на сонцето,не ќе ги препечиш така јадојте,не ќе ти испукаат така бигорите,копнееш голема црква да изградиш,на голем рид,под жолто небо исполнето со жолти божилаци...од шуплив камен низ кој ќе се провира ветерот милостив..помеѓу заодот и миговите кога ѕвездите ќе брестат од недогледните ноќи..ете тогај ќе доаѓаат намерници да се ослободуваат од своите тегоби,.....

Пресонлив,паѓам на сува испукана земја и збифтам низ ноздрите правливи..зер кучешка вера ќе ме сотри..уште не се стемнува,повторно зло претсказание гледам...несакам,велама несакам веќе овие зла да ги глаголам за никого...само сакам да се простам од денот..да ја сватам неговата избревтеност,и да се ослободам од својата сенка..плачам само со едното око.

Минуваа,доаѓаа и си заминуваа темнините,напати ќе се зазореше..дојде непозната Богомилка,клекна крај мојот камен и само низ десното око проговори..ајде да се молиме,и за тебе и за себе,и за сите околу...

...и тие кои се родија пред седум столетија,и тие кои се упокоија прет триста столетија,пеат со милогласие и носат златни одежди,не го мерат веќе времето,ни пак глупавоста,не војуваат со сенки и сеништа,не гледаат кон празните небеси со млаки молитви,од крстот се симнати,...почекајте,почекајте сега молам и за себе,и за неа,и за вас...се е

скрб,се е јад.се е болка се е смрт...умира овој свет...не ве оставам сами да бидете,ќе бидам сега насекаде,ќе страдам со вас до безизлезот на срцето крваво..узнајте..над се што е живо небесата се сожалуваат..се замивам со жива вода живот да ви дадам...не сум алфа и омега,но свездени ронки ќе ви расејам,разберете,немам созли за да ви ја измијам гордоста од ликовите ваши..Господе,те имало,нека ме нема,нека ги има..бев внук,сега сум син,утре сум татко,задутре ...ќе се отворам,утробата со нокти ќе ја распарам,живеам на грст ограбена милост...живеам со мртва копнежлива птица..од јатката на ноќта и од глобочините откорнине...скамениме,шуплив камен сториме...со ветриштата прочистиме

Се оствари претсказанието,дека добрината ќе стане саможртва на својот сопствен олтар.

Се простувам од лушпава како беспомошен пророк и повторно клекнувам за втора пладневна молитва

Ја отварам мојата душа,и вие кои сте уморни од скитањето ве поканувам,одморетесе во нејзините недогледни сводови на кој висат мали молитвенио олтари,ги изградив во многуте ноќи,знаев дека ќе дојде денот кога ќе треба да се разголам и подлабоко од месото,и подаледу од коските пожолтени...

И ти еден ден

И ти еден ден,можеби ќе биде недела ,ќе отидеш во длабочините на твоите солзи,наместо во **црква,гревот ќе те однесе во таа река која ќе ги исперите сите црни облаци кој ти се надвиснуваат,не** ги гледаш,се збрале во дамарите кои громовите ги носат,криковите оставите,ионака сите ќе завртат глава од првиот болен цвилеж,и ти навистина еден ден кога кожата нема да има седефаст сјај,ќе отидеш во длабочината на твоите солзи,таму во тие кристални светови ќе ја видиш белината на безграничноста.

Секој миг е една голема вистина,само понекогаш во некој мигови се појавува по некоја лажна жена која небото ќе го обои со розеви бои,и позади розевото се кријат нејзините громови што душата на парчиња ја кријат.ете морам да собирам сила и сам на себеси да си ветам дека ќе останам да бидам трагач кој вечно ќе ја бара вечноста во себе,

Мирисаше на вистинска Боженствена чистота и сапун со арома на кокос,седнав нежно привлекуваќи ја нејзината глава на моето рамо,навистина,ја почувствува сета моја тишина и мирот кој веќе го носев во себе,ги затвори очите шепотеќи тивко...посакувам засекогаш да потонам во твоите длабоки сини води кои течат низ синилото на очите...усните започнаа да се лизгаат по челото,образите,вратот,едвај да бев свесен дека пловиме по рабовите на нашите изгубени светови..пловеше со својата мирнотија позлатена од утринското ново раѓање...сништата што спиеа скриени некаде во еоните на нашите тела,за далечните миловања под нејзините трепавици се разбудија..си реков сам на себеси конечно започна да се случува бесконечното буђење на вечноста и во нејзиното срце...

-зарем ова не е солза...прошепоти

-не,тоа е само дел од екстратот на Љубовта...не чувствував ни срам,ни пак некое скриено каење за новта бразда што се создаваше на ликот,полека чувствував како пустошот во моето срце полека се собира..до вчера знаев дека е една непрегледна пустина која само пепелта ја растура,но сега,сега беше една мала сува ливада на која некое нови светови се раѓаа....

-сеуште мислиш на неа,нели....

-не,неможам да мислам на тие искршени парчиња од стакло кои ја расеоа мојата душа на илјада парчиња....мислам само на изгубеното време што чамеше во дамрите на моето срце.

-сеуште ме гледаш како странец во твојот свет...

-не,странец сум јас во сите светови....

-не си ти крив што газеше во едно туѓи далечини....

Се ми е потешко да го пронајдам оправдувањето зошто сеуште мислам на тебе...а ете знам дека еден ден ќе се исполни некоја од моите силни пламени желби..но..не со тебе..затоа и малку се плашам од себеси...

Повеќе не ја чувствувам болката...посакувам само да молчам и да го чувствувам подарениот мир од бескрајот во мојата душа...само некоја безобразна мисла извикува дрско...Те Сакам..а потоа во шепот се претвара...но мене веќе сеедно ми е што и шепотот околу мене поминува...сега..сега можеш да ме мразиш многу повеќе од вчера...мене ми е сеедно..

Мирисот на Ангелот

Мистичноста на утрото уште повеќе ја зголемуваше убавината,далечниот звук на трубата го најавуваше доаѓањето на неминовноста, со милозвучноста на својата пискавост како да им се смееше на сите кој го слушаа тој утрински звук.започна со секој зрак да се шири аромата на Животот додека со вкочанети очи некаде во синилото гледаше Ведран.

-да го признаеш постоењето на смрта,значи да го негираш течението на животот...го слушна гласот до себе како му шепоти..

-ова е повеќе лудо и без никаква смисла,зарем не...незнаеше дали се прашува себеси или гласот кој го слушаше.

-од таа страна на небото се е вистинско и со смисла...продолжи гласот да зборува,нечекаќи некој да го праша или прекине.

-овде и светлината има двојно лице ,или само се залажувам со некоја глупава теорија...

-повеќе би рекол дека си лут и бесен,грчот на лицето те издава,веруваше во горчлива илузија,додека душата ти се смрзнуваше,ја бараше вистината во некакви си свети списи,додека таа тлееше во тебе,ги бараше клучевите на тајните врати со измислени зборови од некакви си мали и никакви таканаречени животни маченици,неразбираќи дека клучот е тука во твоите гради,секојдневно со секоја пора од твојата кожа отклучува по еден ден од твоето постоење...го слушаш честопати гласот во себе како ти зборува дека самиот си и мачител и спасител,кажуваш честопати млаки молитви кои не стигаат подалеку од твоите усни,и со малкоста го затвораше најблескавиот храм што ти е изграден од Бесконечноста.

-што да правам со себеси кога неznam веќе ниеден нероден миг да го посакам...

-залудно се криеш во некакви си идеали кои во суштина и не постојат,следиго сопствениот глас кој евего и сега со ехо јачи некаде во твоите длабочини,на првото слушање изгледа нестварен и малку морбиден,мислиш дека ќе те однесе во непознати и диви савани исполнети со суви трња и оштри камења,повеќе би рекол дека само гребеш по сопствената површност несакаќи да се нурнеш длабоко во себе.

-зошто тогаш сите ми кажуваат дека сум станал голем крвник,дека сум ги убивал сите светлини во другите,сакаќи така да им ја покажам мојата темнина.

-ха...тоа ха го кажа толку весело што мислам дека и облаците затреперија од радост...крвник,крвник се станува мил мој тогаш кога ќе престанеш во другите да го гледаш човечкото,остави,тоа нивниот страв им го кажува додека го гледаат пламенот кој во тебе скриено пламти.

-но јас сеуште трагам по сродноста,или совршеноста сеуште од смртник не е пронајдена,та затоа мислам дека мојата половичност на душата сеуште крварии,каде е тогаш сродниот дел од мене.

-најважниот дел од средбата на целата душа е веќе остварена пред момент да се стретнат телата,спокојот душата твоја го има,само е потребно да ги

смириш тие твои немири на телото кои постојано те влечат во темните понори каде веќе потрошените дамари скапуваат со реа неподнослива.

-но раните сеуште се отворени...

-раните се отворите каде светлоста влегува и залечува,не ги затварај со тагата,остави ги нека времето и настаните го затворат.

-честопати помислувам дека денот е само една празна хартија на која се пишуваат сите желби и соништа,додека ноќта е времето кога рачунот од запишаното се плаќа помеѓу ладните и белите сидови на собата.

-премногу долго размислуваш за туѓите соништа,при тоа негледајќи дека со тоа само го трошиш бесцелно сопственото време за остварување на сопствените соништа,остави,нека денот биде твој а не туѓ,нека ноќта биде твоето царство а не пекол.

Мирисот на Темјан

Додека чекаше месечината да легнам да се одморам. мирисот на темјан ми ги расфрла сите мисли насекаде во просторот.со ширум отворени очи ја гледам единствената точка на таванот и се прашувам..колку ли тишини има затворено во моето срце..или криљата на мојата страдална душа сеуште се мали за да летнам некаде во пространствата каде симфониите на мирот одекнуваат..валканите трикови на животот само болка ми прават,кажуваќи ми ја вистината на најсуров начин..сеуште одекнуваат во виугите зборовите на лажниот месија кој вчера пламено зборуваше на крајот од улицата..за некои љубовта е казна зошто се сиромашни ѓаволи,кои лагата им станала врвна институција во нивниот изгубен и пропаднат рај...ова е целосно глупава ноќна ситуација која низ премрежјето се провира..подобро е да мислам на мојата мила муза,стана привезок во срцето,мелодијата која сега оди на радио ќе ми исцеди некоја солза од оково,..ајде..барем тие ќе и ги подарам неа,на мојата муза..а потоа...потоа како луд феникс ќе втурнам во пламенот кој гори во мојата визија...

Ладниот ветар на само миг ја поремети сета синхронизираност на теченитето на времето...доволни ми беше краток поглед за да погледнам некаде надвор и да видам дека Кронос го затвораше Огнениот деноноќен обрач,некаде на крајот од градот влегуваа Црни Лазари,тие вестители на злото,темни луѓе на кои животот им беше пустина ,пустина каде не растеше ниедно цвеќе кое ќе им го разубавува денот,скитаа тие во Бескрајот,собираќи околу себе заскитани души со чудни приказни,тајната беше нивниот заштитен знак,и со тајната живееја,нивната кожа не чувствуваше студ,нивните очи немаа сјај,нивната коса ниеден ветер веќе не ја разнесуваше,,и не сонуваа никакви соништа... одеа и кажуваа чудни зборови,црна прашина фрлаа пред месечината,сите сеќавања ги бришеа,и темнината која бликаше и од под нивните антерии со занес ја прегнуваа.....

.....Застанаа сите,невидливата рака ги нареди во правилен круг,од торбите кои им висеа на десното рамо ги извадоа своите Жезла,усмеруваќи ги према Алтарот кој беше поставен на самата средина од плоштадот на градот,граѓаните кои секогаш го гледаа...поминуваа покрај него....и мислеа дека е само некој неважен споменик направен од ексцентричен уметник....кутрите....и никогаш вистински не погледнаа во неговата форма од прекопираната небесна Порта.....

Маглата,нивниот вечен заштитник,и вечерва започна да се влече низ тесните улици на градот,низ влечењето го носеше својот зеленкаст сјај,правеќи ја така мистичноста поголема,но со мистичноста го зголемуваше ројот на морници на сите оние кои се најдоа на улиците,ете токму тој рој од морници ги тераше луѓето што побрзо да поитаат према своите домови.

Од самата десна страна на плоштадот,се наоѓаше улицата на тажните врби,некогашната улица на заљубените кои во раскошните крошни на врбите ги ловеа своите жешки воздишки,но после трагичната смрт на лудовљубеното момче овде завладеа молк ,во вечерните часови скоро сите ја одбегнуваа оваа улица...само осамената девојка знаеше откако мракот ќе ја распостелеше својата недогледна темнина да влезе и со часови да седи на една од клупите...и таа знаеше дека вечерва ќе биде морничава и страшна ноќ..ги гледаше Црните лазари и се прашуваше....

-може ли зборот да се претвори во тишина,и таа тишина да отиде во бездните каде и мислата се плаши да отиде.

Се роди иднината

Слушајќи ја мелахоничната песна на реката паднав во искушение некаде во скриените и тајни виуги да го побарам неодоливиот интерес за нешто ново,да побарам контраст од секојдневието кое со здивеност ќе ги јаде сите неродени часови .

Навистина ,сега кога првата вистинска војна беше изгубена,започнав да копнеам по непознатото и чудното,кое сега е во колосална темнина во моите соништа,барав полека тој див,непокорен свет кој лежи далеки од границите на она што го знам досега,и се крие позади тие стари грамадни планини одалечени со километри.

Уништувачките ветришта веќе ја губеа силата,папсано ,одвреме навреме само по некој предупредувачки фиук низ воздухот ќе фрлеа,да се јават ,можеби и да го обележат постоењето.....но некако заслепувачки беа сега виолетовите облаци кои се надвиснаа,мирисот на пустината го донесоа,полека низ ноздрите започнаа да го спротинаат,и ги тераа оние дамари кои лакоми станаа за авантура да се разбудат.

Го оставив гневот во една здодевна и парализирачка состојба,гребев по малку со прстите по земјата,земав по некоја грутка во дланката,и кога ќе ја стегнев во тупаница,ја прашував загатливо.....

-ме ставаш на тест,барајќи да продолжам понатаму преминувајќи ги границите што никогаш не сум ги поминал.иднината сега лежи распослана во земјата на сувите и сурови предели,каде сонцето мириса на прегорен јад,дождот е реткост како и насмевките во тие пустини,утрата наместо благослов со своите усвитени невидливи жезла ги обележува тесните патеки за врвеж.

Се смири танцот на недогледните капки правејќи простор на пламеноста која започна да ги гори сите мисли и така минатотот полека започна да исчезнува, беше процес кој се трансформираше со волшебна брзина, на самиот крај го остави краткиот временски теснец да ја наслушнувам тишината како се полни со немиот крик, и со зачудени очи кои незнаат за болка, ме прашува со мисла која патува низ етерот.

-ти мислиш дека пред тебе е вечноста, дека утре на некое друго место каде неизвесноста е храна обилна ќе го најдеш мирот, или барајќи го мирот повторно ќе го разбудиш немирот, кој ќе те врати во светлоста.

-времето ќе покаже, но сигурно знам дека не се палат веќе светла таму каде што е тотален мрак, и тие скриени искри во очите не се знак дека некогаш во стварноста постоеле некои соништа.

Научив да не примам лажни милосрдија од животот, и токму тоа сурово сознание ќе го понесам во непокорената дивина, каде владеат други соѕвездија.

Светлината започна да се нижи со боите подарени, од пурпурна до сивопепеласта, во таа атмосфера одблесокот на ликот во водата го втиснуваше својот смирен двојник, напати од некоја мал бран беше вознемирен и искривен, но само кратко.

Во своите размисли накратко ги вратив мислите од пред само два дена за трепетливата соба исполнета со воздишки, во таа трепетливост копнежот беше нескршлив, срцето како вешт алхемичар ја менуваше формата на секој миг кој се раѓаше, од блага вознемиреност на телото до брза возбуда, во тој чудесен процес црвената боја ја менуваше колоритноста на патувањето.

Ги затворам страниците на дневникот во безграничниов спокој, знаејќи дека на некое друго место повторно во украдени мигови од времето ќе бележам стрпливо, под превезот на ноќта додека мали светликави тела ќе патуваат во рој над главите.

Необична Живост

Настана необична живост,живост што ретко се случуваше тука кај нас,веќе никој не зборуваше за политика,не сакаа да зборуваат за сите жртви што паѓаа некаде во некој дел од светот каде се водеа крвави војни,за кратко се заборави сета безимена беда која ги покриваше нивните сиви и монотони денови,значи беше заборавено се,се во вистинска смисла,беше се заборавено зошто беа дојдени празниците кога се славеше богохулието,кога воскреснуваше старата прастара душа,тогаш и ридиштата пукаа небаре се презреани крушки,реките рикаа небаре се змеови разбудени,тогаш и земјата треперее со неспокој.

Ова беа за малкумина нестварни денови,денови кога трговците со души владееја кратко,беа неприкосновени господари на секоја минута,и во секоја нивна минута беа побогати,навистина луѓето забораваа на се трудеќи се во тие денови да блеснат во своето земно светло,и да им се допаднат што повеќе на тие вешти и дрски купувачи,а тие мајстори на својот занает,умееја лесно да ги презрат,умееја да поминат покрај нивната лажна насмевка ,да поминат и да ги погледнат празните и гладни души,умеја да ја препознаат нивната лита облека преперувана којзнае колкупати досега,умееја навистина да ја видат вистинската вредност на тоа што самите не знаеја дека е бесценото,но сега во овие денови го продаваа за ефтино....ги продаваа сопствените души.

За само еден миг,навистина краток завладеа сомнителна тишина,сомнителноста се всадуваше некако низ некоја цинична насмевка по лицата ,со својата магнетна привлечност дилемата ги потикна да тргнат...одсекаде доаѓаше слаба светлина,во таа светлина бројни силуети со малку подадени раце одеа напред во безбројниот ред кон црната кула каде во својор раскош беа распослани на широки трпези трговците,седеа ,јадеа,пиеа,и блудничеа.

Сите кои тргнаа према тој дворец на себе носеа маски,со малку реалност врежана на нив,и во себе мислеа,гревот е само наша насушна потреба,па и нашите најмрачни пороци се само делче кое неможеме да го фрлиме,ако не можеме да го отфрлиме зошто тогаш да не заработиме.

-молчи,зошто тука и нокта има уши...тивко прошепоти непознатиот до мене...молчи и размислува која цена ќе ја побараш.....

-но јас не дојдов да правам трговија.....немам ништо за продажба.....

-па зошти си дојден тогаш....праша зачудено....

-понесов со себе сто зборови за љубовта,и шестотини зборови со кој ќе ви раскажам за убавината на жената.....кога сите заедно ќе ги слушнете тогаш вашето пулсирачко срце ќе го отвори царството каде можеш да се поклониш пред вечноста.

Одмавна со рака некако заинтересирано

-ја знаеме таа приказна,и други доаѓале како тебе,ја кажувале,но не успевале,трговците со души се само вешти слушатели,кога ќе завршиш умеат тие некаде длабоко во тебе да го всадат сомнежот,та тој проклетник,ќе ти роди илјада копилиња дневно,секое коpile ќе биде се погрозоморно и подиво,ќе ти ја гризаат и душата и телото.....оставиги тие работи...или пак дојди за еден месец кога ќе славиме со виното,ете тогаш малкумина ќе ти поверуваат.

Единствена светлина која доаѓаше,беше од розевата месечина,можеби и таа малку нестварност носеше,но сепак барем го осветлуваше просторот.

Не бев имформиран дека овдешните луѓе не ги поднесуваат искрените,во ова зафрлено и заборавено место каде ништожноста беше се вселила скоро во секоја пора на земјата,и токму од таа земја овдешните жители се хранеа,хранејќи се така во себе внесуваа големи количина на смеси кој во себе носеа состојки на непостоење...додека ги гледав како лутаат во сопствениот мрак ,со малку сожалување помислив...зошто Бог не ги благословува,или овие проклетници самите го отфрлиле Бог....немав

непријателско чувство спрема нив,и токму тоа немразење ме доведе тука,продолжував да одам со сите во редот,сега зборуваше некој друг.

-зарем ние кое сме само шупливи и празни единки би биле нешто без ќерките на Ева,колку ли навистина би бил здодевен светот без тоа нужно зло кое чекори на земјата,зарем би имале подобра причина за борба ако не се тие,зарем попусто мајката природа ни ги дала забите очњаци ако не се тие суштества покрај нас,мораме понекогаш и да се раскинуваме меѓу себе,за да им докажеме колкави сверови сме.

Некој друг одстрана устури еден грст на некоја мудрост..

-ако си господар на зборовите,и ако си вешт манипулатор со желбите,тогаш си суров господар со нивните срца,тие несакаат здодевност,повеќе ја љубат лагата отколку вистината,копнеат за миговното,и токму за тоа миговно се спремни да остават се,и да заминат секаде каде што ќе посакаш,а кога ќе го земат тоа што им е потребно те фрлаат како употребена хартија,во секој нивни поглед се крие двојноста,половина поглед е исполнет со блудност,половина со чедност и нежност,кој ќе навладее зависи од твојот збор.

-ти како да раскажуваш приказна за твојата осаменост,без мирис од телото и допир од рацете...зајадливо го запрашав....се можеш да ставиш во кафез,освен срцето и погледот...ним неможеш да им забраниш да лутаат.

Широчината на макдамот неможев да ја одредам,ни пак изодената должина,сеедно помислив...дали сме на почетокот или приближуваме кон средината....но ова прво ноќно патување кон пазарот на емоции беше интересен.....

Завесата се спушта

Овие мои очи повеќе не се тажни,можеби сеуште се на немирен скитник,но барем тагата ја отфрлив некаде позади мене, повторно сакаат да скитаа,гладни се за нови предели.....

Сега знам дека бев твојот Ангел со грешка....или можеби ти беше само на погрешно небо.... веќе добро знаеш тука беспомошен сум веќе...го немам оружјето да водам сурови војни...слушам некој глас во далечината зборува за мене...тука насмевките само ќе ги погледнам,нема да ги ставам на ликот,лош актер сум ќе ме презрат другите...несмеам повеќе да те сакам,пеперутките никогаш не лажат...овајпат ќе чекорам бавно,по само една патека....нема да понесам ниедна маска со себе,таму во непрегледната пустина на дините сеедно ќе им биде кој сум јас,ќе има и други,и тие исто како мене ќе дојдат со заборав да се препокријат...со малку млака привидна радост гледам над градот како летаат несонуваните соништа,нема меѓу нив некој розев ,тие ги сакав во последно време,по некој темен има,ја вртам главата да не ме видат тука на карпава додека седам....неразумно е што вака зборувам,но тишината тука се навикна на мене па не го ремети со ништо моето присуство..мисливе се малку неповрзани,јас не бегам ни од спомените ни од минатото,само верувам во судбината...судбината пред само седум дена ми кажа...треснија силно вратата и затворија засекогаш,заклучија двапати и клучот оставиго ете таму под каменот црн,има змија поскок ќе го чува од недобронамерници...кога ќе ја затвориш ти веќе некому среќа си му подарил,товарот од душата си му го симнал,...беше прекрасно да се слуша како раскажува...ќе одиме таму каде што непознат јазик се зборува,ние ќе молчине,од мирисот на бурите ќе бидеш опијанет,таму сеедно ќе биде колку победи имаше или колку порази доживеа,таму е едноставноста,во едноставноста ќе се претопиш и никој веќе нема да ги бележи твоите чекори.....морам да се припремам шепотот на стариот куфер ме вика,претчувствува дека правот од него ќе го истресам.....не е добро да ги бројам деновите,тоа го прави судбината за мене....

Го почувствував присуството на уште една личност до мене но не завртив,зошто знаев за кого се работи.

-повторно разговараш сам со себеси...прокоментира кратко

-не....одговорив отсечно

-ако не разговараше,тогаш за кого беа овие зборови.....

-денес ја играв последната сцена од театарот наречен минато.....

-зошто последен.....

-ова беше краток монолог,кога ќе заминам од овој простор завеста ќе се спушти и никогаш повеќе нема да се крене...

Нејзиниот уплашен поглед неможеше да го сокрие,трепереше тука пред мене.

-погледните добро и кажими што сум јас,твоја илузија,или стварност...

Бев невешт во вакви моменти,сите зборови што сакав да и ги кажам започнаа да се кријат од мене...

-никогаш не си била илузија,беше мојата кратка но најубава стварност,но простими што морам да заминам,неможам да те сакам зошто во мене има една голема празнина,срцето мое е еднаш подарено,кога би те сакал со мојава празнина,само ќе те повредувам,ќе гледаш една ладна карпа која е со лик човечки,навистина немам што да ти подарам освен лажна љубов,а таа боли,посилно отколку што можеш да замислиш...гледав како започна да клокоти тој предавнички извор во нејзините очи.

-ако некогаш посакаш повторно да чекориш со весели чекори,јависе ,макар со ветерот,ќе те пронајдам по миризбата на твоите нескротени скитнички желби,ќе дојдам,и заедно ќе скитаме,сега и јас знам ,подобро е да сум скитник во светот со многу љубов во себе и со себе.

-плачењето не е грев,но те молам солзите не ги пуштај тие се скапоцени.

-те молам прегрниме,но немој ни на себеси да си кажеш дека е тоа твојата последна прегратка....којзнае е подобар збор....

Времето оставивме да тече во своето течение,зората полека го расфрлаше своето златоносно руно насекаде,додека низ нејзината прегратка ја гледав панорамата на мојот град,беше некако поубав блескаше така искапен во првите светлосни зраци,ја пуштив едната дланка да ја пречекам солзата која паѓаше...

-оваа е мојата амајлија,низ пората видија се вовлече,ќе ме чува секогаш твоето сеќавање.

Огнот на вулканите татне под нозеве

Огнот на вулканите татне под нозеве, додека се прашувам малку сомничаво...ќе се распаднам ли, или ќе станам некоја танка магла која во лилавоста на настанот ќе се изгуби..оф, сега да си кажам, додека некаде во некој заборавен крај на небото облаците танцуваат испразнети од тежината водена...така е можеби подобро, во жештината да изгорам, па нема веќе да му служам на тој одвратен демон во седефаста облека...каде, каде се прашувам сега душата да ја сокријам, таа нека се претвори во Голема Небесна Птица која катаутро ќе пее кога ќе виде пламени реки...со усфитен здив нека ја зголемува температурата на секое парче земја каде згазнав, нека гори и нека потсетува за секоја патека...ете така е најдобро...еве и спарувањето започна..знам по утробава што ми се превртува, ту на лево, ту на десно...кој ли немир сега се разбуди..леле, само да не бидеш спокоен...ред е нели и последната желба да ја кажам, додека пукнатица се шири...однесетем на Месечината и таму, таму во непознато место оставете ме, не треба епитаф да пишувате, нема да намине никој со векови, а кога ќе поминат, моето име нема да има никакво значење...ќе престанат тогај сите течения на грижи, очај, бесоници непосакувани...и животот, ако е живот...

Под Невидливите конци на Месечината

Гласовите од минатото се вивнаа од тишината на заборавот, додека малку наивно сиркав низ пукнатините на времето..видов како на невидливиот сид на плачот сеуште се лизгаа солзите пролеани за едно мртво време..некаде само од сидот на сто метри црвеницата ја пиеше жедно росата на тагата и небаре е засрамена невеста и даруваше, алови ружи на незаборавот..липав знам..липав со липтеж незапирлив чекореќи кон телото што стоеше исправено пред мермерниот незатворен шкав..се видов...ох проклетство, се видов..без болка во себе.гол, врзан во синџирите на лагите, и блескавите илузии протечени низ устата на таа што мислев дека ми е сакана, наоколу чадеа некои смрдливи габоросани факели, хистерично танцуваа лилави сенки во транс...слушав уцвилени воздишки на три жени, божем ме оплакуваа, повеќе ми личеше на едно неодамнешно ехо на нивни безбожни молитви и клетви..сега ете така со скриени насмевки на лицето почнаа да шепотат стихови за мојата пепеласта убавина..неможев да викнам, вие порочни безбожнички што во саботните оргии се извишувате над сите величенствени ли најдовте тука тажаленки да редите..барем насекаде со вашата превртливост отсликајте ја мојата мапа на болката..мапа што не е веќе мој живот, туку ваш успех..а потоа со медиумите на Ѓаволот ќе ме прикажете како ловец на туѓи жени, безбожник, скитник во чадливи крчми како танцувам со блуднички кои триесет и три дена смрдеата на машката пот од себе не ја симнале...така ли..така и вие подобро ќе бегате од сегашноста розева..бесцелно е сега и од оваа сосјтоба да викам, не стасуваат гласовите во вашите временски далечини на сеќавањата, вашата присутност за мене е веќе измислена..ете, ме разбирате повеќе од сите..и молчите сега..го чекате мигот кога една друга вера ќе ве спаси, сега само проповедникот и предводникот нивни низ домот ви е гостин...а јас ..јас само си ја раскажувам мојата предсмртна предигра на брегот од реката хад, чекајќи го скеларот да дојде, не знам дали ќе ме пренесе, не ми оставивте ни една паричка во џебот..хм... сега за последен пат се разделуваме, под невидливите конци на месечината..

Никодин Чернодримски
Ноември 2012

Се случи

Како некое далечно ехо одекнуваа зборовите на Милена..

-таму во долината на прозирните сенки,влада принцезата Изира,внимавај посебно со неа кога ќе поминуваш покрај нејзиниот дворец,знае,знае таа Принцеза и за времето кога ѕвездите небиле родени,и спиеле завиткани во кожурци од желби..умее таа вешто со своето студенило да продри и секоја топла мисла која носи и млака надеж да ја замрзни.ако те покани ти само еднаш застани пред неа и разговарај со студенило во гласот...но ти невлегувај во нејзините одаи,ходниците се обложени со огледала кои вистината ја искривуваат,секогаш кога ќе застанеш пред нив,тие ќе ти дадат различен одговор,навистина внимавај ...ќе бидеш поканет на Бал каде ќе ги видиш сите видови на маски,тука во таа сала е собрано сето човеково двојство,сето лицемерие....Ако го стретнеш Баронот Барел ти учтиво поклони се и продолжи да се движив,немој да застануваш,зошто под неговата антерија има илјада и една маска,и нивната вешти а е да ти се залепат на ликот..

..сега кога веќе ги направив првите чекори на лизгавата калдрма,некоја невидлива но моќна врата се затвори позади мене,започна да живее светот за кој само читав во некои прастари книги...полека на површина избиваше од мене онаа безнадежност,низ дамарите започна да се судираат двата света кои со себе носеа две контрадикторни енергии...нечиото присуство беше очигледно...ладниот поглед започна да се лепи позади на тилот..кога попродорно ќе погледнеа тие очи тогаш небаре жежок жиг добивав на кожата...не се плашев од мракот,но овој мрак беше нешто друго..зарем така поминуваат овде ноќите,помислив..се расплинуваат и во вените,предавајќи не на заборавот,кој со бистра вода ги пишува имињата на безбојната хартија...и светлината што ја понесов започна да се гаси,моќта на овој мрак беше очигледна,сепак за секој случај оставив во еден дел од мене да свети,нека биде таа светлина водилка во безбројниве патеки кои што се

отвораат пред мене...ни шумот на ноќните птици што летаат не се слуша..ни сенката која стоеше така припиена до мене не ја гледав...

Ете,и тоа се случи,незнам дали беше очекувано или само одеднаш го напиша тој миг судбината...но се случи...или едноставно требаше...да умре детето во себе,и со умирањето,умираше вкусот на животот...којзнае можеби тоа беше вкусот на смрта,,онаа тивка подмолна која доаѓа ненајавено....сега кога измина и тој миг,сега веќе... се.. немаше никакво значење,виното немаше вкус,слатките небаа слатки,смеата небеше смеа,и не предизвикуваше трепери на телото...сега во тоа мртвило на душата,се беше еднолично....се беше сиво...и во тоа сивило се создаде најубиствената пустина...пустина во која стравот небеше страв,туку само едно чувство кое веќе не предизвикуваше ладен немир,туку апатија.....пустина во која немаше,песок,немаше дини,немаше камења,немаше дрвја,немаше ништо,буквално ништо...само празнина,сива... која со секој понатамошен чекор стануваше црна,толку црна што црнината убиваше и го носеше мртвилото на секој останат жив дел....

Сега кога се случи,сега веќе не се прашувам...сега прашањата само надлетуваат некаде на мозочната хемисфера без да се задржат ни миг.нечекајќи да го добијат одговорот...има навистина ли пострашен миг од мигот кога детето во себе умира...има ли пострашен крик од тој кога душата умира во најстрашната агонија...а телото живее...

Во тоа живеење, ,сега е тука изгледа крајот на рајот,но не е почетокот на пеколот...на некој начин знаев дека не е пеколот,туку проколната долина на сенките,завиткана во својата таинствена зелена магла,тука во оваа долина и месечината греше со кобнички зраци,кои само морници по телото раѓаа.

Беше убистена оваа тишина која се населуваше насекаде околу мене.....
не,секогаш извикувал осаменикот кој во тишината го заробиле,не никогаш
нема да се предадам,ќе одморам барем седум зори и седум ноќи во оваа
тишина,ќе одморам тераќиго срцето да го слушне и најтивкиот рев,та потоа
ќе станам со мудроста научена и ќе одам во светлината со високо дигната
глава...навистина тишината ги има сите,сите одговори на прашањата што
срцето ќе му ги постави...но немој предолго да бидеш во тој имагинарен
свет,зошто тогаш тишината ќе го роди молкот а тој е со триста и едно копиле
кое ја разјадува душата...

тоа,мислам вчера го мислев,кога сеуште некоја искра пркнуваше во некој дел
од тоа парче што денес го нема..

сега навистина и спомените веќе немаат никакво значење во овој проклет
простор,каде се е исто,како и претходниот чекор,се е исто кога знаеш дека и
идниот чекор е ист....

Можеби до вчера имав навистина сила да викнам...тргни се сенко сакам да
живеам,но денес или подобро кажано сега..сега веќе ја немам ни таа сила,ни
пак таа желба...

Ете тука веќе ни зборовите немаат никакво значење,немаат навистина...само
како некои мисли пролетуваат и заминуваат неоставаќи никаква трага од
своето патување ...не е веќе никаков проблем кога другите ќе те
разочараат...полека се навикнуваш на тоа...проблем е кога сам во себеси ќе
се разочараш...тогаш изговараш самиот на себеси само
зборови...празни...безначајни...

Полека се навикнував на сопствените мисли,повеќе ги прифаќав како кошули кои мора да се носат се додека се добри,кога ќе излитат и станат безвредни или пак кога ќе почнат да не обезбреднуваат и прават грди,да ги отфрлам...зарем не..и со кошулите е така,кога веќе ќе се литосаат ние ете ги фрламе.....

Се раѓаа и умира,во зависност од намената или пак моќта што ја носеа во себе,некои уште како новореденчиња,исчезнуваа,или беа стерилни,или пак беа страшни,па затоа небеа вредни да се хранат...

Интересно,понекогаш некои кои беа надахнувачки,носеа некоја чудна еуфорија,и тогаш,пробував повторно да се родам,во некој друг век,на некое друго место,но откако ќе ги направев првите чекори на тоа место,веднаш гледав дека сум туѓинец,страно тело во една непозната свера на опстојување,па морав да ги напуштам,кога ги напуштав не се вртев да ги видам како плачат...тогаш бев полесен,но повесел,што сум тука на ова место,сам со себеси...

Започнав да гледам околу мене,беше еден недогледен бескрај,почнав во тоа гледање да се чувствував одвоен од љубовта,не ги слушав рајските струни,во душата сега започнав да ја кријам мојата најубава тишина која имаше вкус на ванила,и во овај самрак започна да се открива тајната која молчела со векови запретана,тука на самиот раб од времето каде и ѕвездите трепереја со слаба светлина ги затворив очите само еден миг,кратко,ги затворив за прекрасните прерији на светлината да воскреснат во мене и ми ја дадат силата која сега очигледно ќе ми биде потребна...

Морав едноставно да ја измислам сегашноста за да имам каде барем да преспијам..беше ова повеќе од потребно,некое претчувство ми кажуваше дека сум на самиот праг од најголемата морална депонија,каде лагата ги оставаше своите највалкани остатоци..слушнав дека овдека во оваа депонија,луѓето се што ќе им дојдело во нивниот живот го сметале за благослов или пак проклетство...немале веќе трета опција,ни пак предизвик...едноставно се прифаќале и сообразно на тоа живееле...

Пред да ги затворам очите низ мислите пролета некој непознат стих

Ги раширив на сите четири страни моите соништа....незнаеш ти за тоа...те создадов.насекаде да биде твојата присутност ...чекори полека и тивко...те молам со најтивкиот шепот на мојата душа...одиш по моите соништа...

-Чудно,чудно е се овде.....промрморив за себе....

-добровечер Ведране.....

-ти....ти....ти си вистинска.....не ...не....те молам немој повторно.....

-зошто не,јас отсекогаш бев крај тебе....

-мислев дека умре во моите мисли,ама сега гледам дека моето срце сеуште не станало мртвовечница.....

Полека се доближи до мене,нејзината дланка кога ме допре го почувствував најладниот допир што може да го почувствува еден човек....

-знам дека твојата маска е позади таа насмевка,грациозно сега одиш,но уморниот крик сеуште те следи.....замолчив зошто нејзиното стиденило веќе започна да ги буди најголемите предавници...морниците

-молчиш..повторно молчиш,.....

-тоа веќе ми премина во навика.....

-Но сега си со мене..зошто молчиш....

-и кога би ти кажал знам дека нема да разбереш...

-ајде ќе пробам..

-низ молкот го барам вкусот на рамнодушност,сакам кога ќе заминеш,на душата да и раскажам за тоа,а потоа таа нека го закачи тој вкус како некој скапоцен брош....

-невозможен си...си станал вистински идиот...

-не сум идиот,само сум многу реален...прости,но живеам во сегашноста...не пребирам веќе по сеќавањата...

-повторно молчиш...

-знаеш и самата дека световите кои живееја меѓу нас сега не постојат,мртви се,а во мртвилото нема жагор...нели

-па...

-бездната е голема помеѓу нас, секој ден воскреснува сеќавањето за твоето неверсто,а тоа е најголемата бездна што никогаш нема да ја преминеме...

-но јас научив што е љубов...

-љубовта не се учи,не е лекција па да ја прочиташ,а потоа добро да ја раскажуваш...

-Ајде ,кога веќе знаеш што е љубов,тогаш кажими..

-неможам да ти кажам...

-зошто..

-љубовта не се раскажува,таа се чувствува,а тија погледнав сега јас во очите...ти сеуште го имаш тој мраз околу срцето,твоите допири се премногу ладни,твоите погледни премногу се вкочанети...нема место никаде ни за грам болка...твојата Гордост е тоа...

-ајде ајде престани веќе еднаш со твојата патетика,и тебе името осамениите волци ти го раскинуваа,а ти од тие далечини ме довикуваше,ги слушав сите твои болни воздишки...беше навистина смешен кога кажа дека твојата душа конечно тргнала на своето конечно почивалиште...а еве те тука повторно..можеби навистина некаде од некои еони ја носиш прастарата мудрост..можеби навистина си потомок на древните,но сепак сеуште си кршлив....

-никогаш,ама никогаш нема да научиш да патуваш во времето,никогаш нема да ги видиш сите паралелни светови...никогаш ...ме слушаш ли никогаш...јас сеуште ги слушам мислите на Питагора,и тие мисли ме враќаат во мирот кој ме препородува...

-навистина ми се допаѓа твојата огнена страст за поезијата,ми се допаѓаш како поет,ете скоро те гледав како диво играш во една биртија со три валкани курви,низ очите на твојот несмирен поет им ја кршеше нивната стварност на илјада и едно праче,а тие кутрите тебе те гледаа како недостижно Божество...навистина,скитникот кој и никогаш нема да го смириш тогаш бликаше во полн сјај...

Сега на млаката светлост ја погледнав подобро..емотивните турбуленции лошо влијаеле на нејзиниот тен,позади бледиот одблесок во очите одзвонуваа нејзините осамени хистерии кои ги криеше пред сите,можеби нејзините волшебни визуелизации беа сеуште розеви за световите кои ги создаваше,но нејзината вистинска ментална атрофија беше очигледна,смалена до степен на непостоење се сведила,морав во себеси да си кажам,кутрата таа...нејзината златна кокошка веќе ја немаше во рацете,и остануваше сега до судниот ден пијано да ги дроба своите ноторни лаги..стоеше со разбушавена и мрсна коса,нечешлана којзнае од кога,нејзиниот пењоар беше целиот замастен и лит,некаде имаше и дупки од жар,можеби од цигарите,проба малку да заигра со колковите,но нејзината лита кожа ја направи само една смешна кукла...изгледаше дека е стара двеста години,нејзиниот архитект кој ја создаде беше еден дворски шарлатан,не и кажа дека ќе биде со краток век,замина и тој без никаков поздрав оставајќи ја на валкан крстопат...стана gluva за сите лоши гласини кои се ширеа за неа,смрдеше се околу неа,и нејзиниот здив,и нејзиниот ден,и нејзината облека...

-што да правам,мојата судбина била таква,да бидам со курви...но барем тие три беа сеуште непотрошени....и знаеш што...

-што...малку зајадливо го кажа тоа,но и љубомората беше тука некаде..

-имаа живот во себе..многу..копнеж,а во својот копнеж ги виткаа сите страсти...ете една,ако веќе толку сакаш да знаеш..се подаде бесплатно...рече од љубов било тоа,и навистина уживаше во својата игра,низ таа игра и мене ме врати во младоста кога нескротено и диво ловев....

Ги гледав нејзините нозе,се искривиле,вените беа испакнати исто како местастази раширени...неможев да претпоставам дека сеуште е така дрска и безобразна...во нејзин научен стил ме погледна сега во очите....

-сакаш ли како некогаш да водиме љубов,сега ...тука.....ајде те молам....

Ја оставив тишината да нарасне во нејзините нејаки дамари...да нарасне ,да стане толку голема што врвовите на планината да бидат крајната граница...

-можеби си сеуште незаситна камила која сака да пие вода од секоја оаза која ќе ја пронајде,но треба да знаеш дека не сум веќе луд арап кој трча на секоја фатаморгана...

Во нејзин циничен стил возврати.

-уф уф уф..ептен голема мисла сега кажа....

-ако мислиш дека повторно ќе ги допрам тие испукани и исушени усни се лажеш,не мирисаат веќе на манго....твоите очи веќе не се со боја на небо,подобро е сега да заминам,и да симулирам некое задоволство овде со некоја за мене непозната девојка,така е подобро...

-знам,те донесе овде скриената носталгија...никогаш не сум била добра домаќинка...заборавив да ти посакам.....добредојде во мојот свет....сега оди...но повторно ќе се стретнеме....

Започнав да се ужаснувам од звукот на тажната виолина која плачеше тука во близина,свиреше некоја тажна девојка што својата тага ја лепеше низ струните на темнинава...во далечината волците самотници завиваа бараќи го повторно приемот во ордата,нивните осамени урлици наликуваа на некои раштимани оркестари кои ја плашат својата публика...а ете тоа беа самотните на нивните крвави души..и тие беа на некој начин деца на

ноќта...започнав со мојата имагинација да ја обојувам месечината,сакав барем таа да биде со сјај на себе,газев полека по поплочената патека од овенати ружи,одеќи пробував да се сетам на нејзиното име,ликот нејзин навистина сеуште беше врежан во виугите,но името...кое ли име имаше се прашував...ајде ќе и дадам име...вечна темнина,ќе ја наречам...да овде тоа име навистина и наликуваше најдобро...ја гледав додека заминуваше ...знаеше дека е сакана...знаеше и самата дека смрта ја сака само за себе.....одеше и ,и зборуваше на нејзината празнотија...

-одиси,одисе додека има време...знам,ти сеуште мислиш дека си Орфеј,кој својата Евридика ќе ја врати горе на земјата...одиси,зошто јас и навистина сум мртва...оставиме тука да скитам во оваа вечна проклетија...одиси,те молам,и мојата сенка која шета горе е привидно среќна..одиси во името на таа сенка те молам...

Проклето имаше право...можеби малку несвесно влетав во оваа авантура...како ли го разбудив Орфеј се прашував....додека го барав одговорот,некаде тајниот шепот на Апостол дојде...

-внимавај Ведране...не ја растурај така лесно пепелта на Феникс,таа е премногу скапоцена,и оваа жена не заслужува во нејзината близина да ја истуриш ,премногу зло тече низ нејзините вени..со црна крв ќе ја воскресне,и тогаш илјада и едно немирно копиле ќе се создаде...внимавајjjjjjj....

Месечината полека се искачуваше на сводот,темнината го згуснуваше својот дебел слој ,тргнав,едноставно морав да тргнам,зошто стоењево ме вкочануваше....одеше некаде пред мене во темнината,но знам дека гласот мој го слушаше..

-ќе пеам повторно со мојот заборавен пријател..гавранот..имаме уште неколку пес ни што не сме ги отпеале..

Некаде ,некаде во сребрената светлина каде се капеа зборовите што некогаш моето срце ги раѓаше,во самотијата..ја почувствував и љубовта и омразата..некаде,некаде на некое осој место каде што моите желби умираа,во тој осој и пламенот на љубовта моја кон тебе згасна...останаа во

пепелта само некои бледи сеќавања..кои ладниот северен дожд знам тука ќе ги испере..и така,така ќе ја избрише секоја желба за воскрес..

И тогаш светот замолчи,или тишината стана вечност,незнам,само молкот беше нашиот придружник.

Но ,повеќе бев во стварноста каде ме чекаше Милена,отколку тука во оваа долина,каде спиеше моето мртво минато.

Сепак додека одев кон крајната цел тука,ете повторно ми се враќаа оние мисли кои светлината ми ги подари...бев на патот кон бесконечноста,со бесконечни можности,некаде бев сам,некаде покрај мене беше Милена,патеките се отвараа,на тие патеки се наслушнував самиот себеси,претвораќи се во трагач кој постојано ја следи својата звезда водилка...и паѓав и крварев,низ животот тогаш се цедеше силата,но љубовта на Милена беше таа која ме исцелуваше..и подигаше.

Патот на секој Човек беше запишан на една невидлива хартија,како се оди така се открива,некои заслепени од преголемата желба за Моќ не читаа веќе тоа што срцето им го пишуваше,јас тука на крстосницата каде што се делеја двата паралелни светови,ја понесов тежината на земјата и благословот на небото.

Знам,ќе се пронајдам самиот себеси,но скитникот топлиот дом го држи кратко смирен..не се плашам од таа вистина што ќе ја пронајдам ,вистината на моето постоење...интересно,кога сега би бил на крајот од мојот живот,и кога повторно би ми дале избор кој живот да го избирам,јас повторно би ги избрал овој,со сите падови и успони..а што би избрал,и во другиот премногу бргу би сватил,дека ништо не се случува случајно,па зошто тогаш би го менувал.

Сега ќе го направам невозможното,убаво е да се лета,во светови каде што мирнотијата владее,но етеме повторно јас ги бирам ураганите,токму ураганите ја имаат моќта секогаш на крајот да ме однесат на мирните води.....што да се прави контрадикторноста на мојата потрага е начинот на движење....ех мои љубители на животот,мојот простор каде што има воздух

за дишење се смалува..затоа го бирам најсилниот ураган што може да се замисли...

Да се осветиш на неког за болката,значи дека повторно ги оживуваш сеќавањата,а тоа сега не ми беше потребно,но и на неког да му простиш а понатаму да се сеќаваш е чисто лицемерие...со прошката го забораваш и го ставаш таму кад што е неговото место..во заборавот.а зааборавот е непостоењето.

Имам триста кучешки столетија ,колку е тоа во човечки видете самите вие...беше шепотот од Изира кој го донесе младиот пргав и немирен гавран кој беше заљубен во оваа густа темнина каде неговите криља ги влажнеа киселите капки од дождот кој започна ситно да паѓа...киселоста веќе започна да создава непријатен мирис на трулеж,ова беше знак дека морам да побрзам....некои кажуваат дека во мене живее сето неродено време..незнам дали е така зошто но знам дека името го добив по првата родена човечка сладострасна воздишка...скитам,од вечност до вечност,во скитањето се преродувам и го познавам секое зрно од песокот на пустините,ги знам сите папсани и штотуку родени ветришта,ги знам нивните прародители,ураганите

бесни кои и морињата ги знаат до самото дно..заедно со сонцето се смееме кога на земјата умираат сите бајки создадени од срцата искрени..

Немав време да ги слушам ови повикувачки шепоти на Изира,побрзав,бараќи некоја стреа каде ќе можам барем на кратко да се засолнам....веќе крајот на тоа што наликуваше на шума заврши,пред мене се појави малиот град,ако беше град,и на самиот друг крај Дворецот.

Некако претчувствував дека токму тука,во овој простор е сокриен мојот клуч на судбината...дека токму тука е вистинскиот лик на смрта,завиткана во најубавиот животен фустан...да токму тука треба да започне вистинската борба,или да се признае вистинскиот пораз.ова беше навистина светот на лагата и каењето,името лажно прво треба да го кажам,бесот на Ангелот чувар да го почувствувам,и токму со бесот негов да се погледнам во најцрното огледало на вистината,гледаќи го мојот мртов Демон како цвили во неговата самотија.

Пред да го направам првиот чекор на улицата која веќе беше пред мене, на првата црна коцка на која стоев ја кажав мојата молитва кон светлината,искажуваќи ја така својата благодарност за се досега,но и барање за и понатаму да биде со мене во секој дел од оваа стварноста во која одев

-Ти благодарам светлино што ме чуваш од сите умови во кој е вгнездено сето зло,заштитите од нивните упорни настојувања да докажат дека токму тие секогаш се во право,замолчиги кога че посакаат да кажат навреда,и кога ќе сакаат да се самовеличат.нивното лажно и лицемерно каење не ми е потребно и овде..ме чуваше и исполнуваше кога ноќите беа празни..моето срце го направи најубав дом за сета бесконечна љубов...ти благодарам,што ме научи веќе да не презирам и осудувам никого...

Амин.

Тука веќе небеше важно што ќе кажат другите за мене,бидејќи сета оваа нивна стварност за мене беше само еден обичен одраз во огледалото,одраз кој ќе го снема откако ќе се тргнам од пред таа искривена вистина.

Додека одев по улицата,ми пријде сосем непозната жена,со широки и големи очи,кои повеќе наликуваа на длабоки црни бездни,празни,без ниедна жива искра во нив...започна разговор колку ете да не оди сама..рече повеќе за себе дека самотијата ја убивала на секој чекор така,станала совршен ловец на осамени мигови...

-кажими,бидејќи гледам дека тебе ноќново ветре те сака,премногу убаво ја таласа твојата коса...дали знаеш како се нарекува мерната единица за среќа...

-незнам..реков..но претпоставувам дека се вика насмевка,или преградка,или да речиме само трепер...

-интересно...јас ја мерам со сите мои количини на секојдневниот ужас,кои проклето е наталожен на дното од мојата свест како потсетник кој наутро небаре е будилник ме потсетува на моето постоење...секоја испиена капка алкохол за која мислев дека е зголемување на мојата среќа сега е заматено сеќавање кое ме дави во оваа лигава стварност.

-ако веќе зборуваме за среќата,тогаш е беспредметно е да ја спомнуваме тагата во било која форма..невреди животот да го гледаме само низ една призма,и колку е да е црна,секогаш во тоа црнило има некоја светла точка...само насмевнисе искрено,точката ќе се претвори во зрак,ќе направи пукнатина која со секоја следна насмевка ќе биде се поголема...насмевката е само една пукнатина во платното на тагата..

-Убаво кажа...но јас никогаш неможев да ја измерам среќата...

-мене ми се чини наместо да ја мериш,живејго секој миг исполнет со радост и тогаш ќе немаш ни потреба ни пак време да ја мериш..

-можеби си во право...но барем да научам тука како да ја убивам неизвесноста од секој нареден миг...

-не се плаши,туку дочекајго спремна и чекањето ќе ти се исплати...

-ти благодарам на твоите зборови,ќе се видими на полноќниот Бал...ќе дојдиш нели...

Замина исто како што се појави,брзо.

Застанав на кратко,и започнав да размислувам брзо..кога на некогo ќе му ја пресечат раката,сите зборуваат дека е инвалид,кога некој не слуша,кажуваат дека е глув,кога не гледа дека е слеп...но како ќе го наречеме оној кој ги ампурирал самиот од себеси сопствените емоции,зборувам за момчето кое сега беше зрел човек... започнав да го претчувствувам скриеното и притаено зло кое доаѓаше во пресрет собрано во младиот и убаво облечен човек,наметнат со црна свилена наметка,ги отвори брзо временските ходници носеќи ме во времето кога злото се провираше секојдневно низ сите шуплини на животот истуран од црните Магови.

Нешто ми кажуваше дека во пресрет ми доаѓа Баронот Барел...прастара крв која течеше низ моите вени веќе ме опоменуваше ..тоа е твојот Чичко,внимавај како ќе се претставиш сега во овој живот пред него...

Талисманот на смрта во секоја присутност на смртник започнуваше да ја расфрла својата жолта светлост на неговите гради ,неговиот ладен и продорен поглед веќе зборуваше некои тајни и никогаш кажани пред човек зборови,со одмерени и сигурни чекори доаѓаше кон мене.

-евене поворно на вратата од повеќедимензионалната стварност...учтиво проговори Барел

Се трудев да го избегнам неговиот поглед.

-сеуште се плашиш од мене малечок...ако ако ,и треба..и јас сум гневен на нашите прастари Богови,кој хаосот ми го подарија,ми се смачи веќе од Љубовта..секогаш кога сакам,во облаците на вистината спијам,црна крв плукам и нектарот на болката го пијам....

-јас тука неможам ништо да ти помогнам...

-знам,ни пак јас од тебе ќе побарам помош...дојдов да ги видам повторно на куп сите безрбетници кои вечерва одеднаш ќе преживеат неколку животи,а потоа ќе ја разберат трулоста на сегашниот сопствен живот...

-тие безрбетници како што ги нарекуваш ти,некои ги нарекуваат морален неуспех на човештвото...

-како сакаш ти или јас тоа да го наречеме,тоа ним им е сеедно...јас го изгубив уште пред многу столетија најдоброто од мене,сега тука вечерва дојдов да го изгубам најлошото...

Можеби заедничката крв која не спојуваше проработи во мене...го прашав со скриено сожалување,а несмеев отворено да ја покажам таа црта на сожалување,некако знаев,а како и јас самиот неможев да си објаснам,знаев дека сожалувањето кај него ќе го пробуди бесот неконтролиран..

-зошто тоа го правиш...објасними те молам..

Се насмеа и покрај сета залепена темнина на неговото лице...или беше само една добра маска која ја вадеше во дел од секундата,но некаде во некој скриен дел од неговите очи,ја видов Љубовта.

-за да можам да преживеам со она што ќе остане од мене...ете затоа.

-јас мислам дека неможеш на љубовта да и објавиш војна...можеби тука лежат многу одговори твои...

Стана сериозен,премногу сериозен,со неговиот поглед прво започна да ме одмерува од главата до петите неколку пати,потоа брзо продре во длабочините на мојата душа,не почувствував непријатност,бидејќи и немаше намера да ме повреди,туку да ја види сега силата на таа душа...

-си пораснал,вистински си пораснал..гледам долго и ти си бегал од судбината,на ладните патеки си ја научул тајната на оганот.....се сомневаше во сопствените спомени,зошто твоите соништа станаа црно бели,во бездните прашината ги бришеше твоите траги,и ти умираше стотина пати,твојот гроб е насекаде... но немој никогаш да ги забораваш сите крадци убијци курви и измамници што те следеја насекаде....ете,и сега тука си сам,го бараш изгубеното..не и верувај на ноќта,таа е само осамена курва која бара нечија присутност во себе...си пораснал.навистина си пораснал знам бидејќи гледам дека сега не му забрануваш на сонцето да те топли.

-љубовта трае подолго од смрта...ете тоа сега го знам премногу добро...

Само млака насмевка залепи на неговиот безличен лик и без поздрав замина.

Продолжил да одам по тоа што наликуваше на улица,наближував кон метежот од изгубени и празни луѓе кои во сопственото сивило се капеа,нивните темни одела сега преголеми прекривки на нивните исцибрени тела висеа,некои бесцелно удираа во полураскапаните гитари,сакаќи така од трулежот да доловат некој весел тон,беа стотина,смрдеа и телата и оделата на стотици капки испиен алкохол,се вреѓаа,псовки наместо благослов си подаруваа,некои со плунки лигави се прегрнуваа,некои кои кога ќе паднеа на лизгавата калдрма од пијаноста се прпелкаа под нозете кои ги газеа немилосрдно..во туѓата болка уживаа,и токму на туѓата болка слатко се смееја,својата празнина која зјаеше некаде под коските на градниот кош ја потполнуваа.

времето тука започна во некоја искривена линија да се движи,витопереќи го сето тукашно постоење во некои нестварни облици.додека одев следеќи ја толпата до мене дојде нешто што наликуваше на човек,покриен беше со долго црно палто на кој беше залепен целиот негов живот...само тивко прошепоти...дека на другата страна ме чека една цела светла вечност,но сепак ми даде и краток совет,не ги гледај овде премногу овие сенки кој се лелеат.

Настана необична живост,живост што ретко се случуваше тука,веќе никој не зборувааше за политика,не сакаа да зборуваат за сите жртви што паѓаа некаде во некој дел од светот каде се водеа крвави војни,за кратко се заборави сета безимена беда која ги покриваше нивните сиви и монотони денови,значи беше заборавено се,се во вистинска смисла,беше се заборавено зошто беа дојдени празниците кога се славеше богохулието,кога воскреснуваше старата прастара душа,тогаш и ридиштата пукаа небаре се презреани крушки,реките рикаа небаре се змеови разбудени,тогаш и земјата треперее со неспокој.

Ова беа за малкумина нестварни денови, денови кога трговците со души владееја кратко, беа неприкосновени господари на секоја минута, и во секоја нивна минута беа побогати, навистина луѓето забораваа на се трудејќи се во тие денови да блеснат во своето земно светло, и да им се допаднат што повеќе на тие вешти и дрски купувачи, а тие мајстори на својот занает, умееја лесно да ги презрат, умееја да поминат покрај нивната лажна насмевка, да поминат и да ги погледнат празните и гладни души, умеја да ја препознаат нивната лита облека преперувана којзнае колкупати досега, умееја навистина да ја видат вистинската вредност на тоа што самите не знаеја дека е бесценото, но сега во овие денови го продаваа за ефтино.... ги продаваа сопствените души.

За само еден миг, навистина краток завладеа сомнителна тишина, сомнителноста се всадуваше некако низ некоја цинична насмевка по лицата, со својата магнетна привлечност дилемата ги потикна да тргнат... одсекаде доаѓаше слаба светлина, во таа светлина бројни силуети со малку подадени раце одеа напред во безбројниот ред кон црната кула каде во својор раскош беа распослани на широки трпези трговците, седеа, јадеа, пиеа, и блудничеа.

Сите кои тргнаа према тој дворец на себе носеа маски, со малку реалност врежана на нив, и во себе мислеа, гревот е само наша насушна потреба, па и нашите најмрачни пороци се само делче кое не можеме да го фрлиме, ако не можеме да го отфрлиме зошто тогаш да не заработиме.

-молчи, зошто тука и нокта има уши... тивко прошепоти непознатиот до мене... молчи и размислува која цена ќе ја побараш.....

-но јас не дојдов да правам трговија..... немам ништо за продажба.....

-па зошти си дојден тогаш.... праша зачудено....

-понесов со себе сто зборови за љубовта, и шестотини зборови со кој ќе ви раскажам за убавината на жената..... кога сите заедно ќе ги слушнете тогаш вашето пулсирачко срце ќе го отвори царството каде можеш да се поклониш пред вечноста.

Одмавна со рака некако заинтересирано

-ја знаеме таа приказна,и други доаѓале како тебе,ја кажувале,но не успевале,трговците со души се само вешти слушатели,кога ќе завршиш умеат тие некаде длабоко во тебе да го всадат сомнежот,та тој проклетник,ќе ти роди илјада копилиња дневно,секое копице ќе биде се погрозоморно и подиво,ќе ти ја гризаат и душата и телото.....остави ги тие работи...или пак дојди за еден месец кога ќе славиме со виното,ете тогаш малкумина ќе ти поверуваат.

Единствена светлина која доаѓаше,беше од розевата месечина,можеби и таа малку нестварност носеше,но сепак барем го осветлуваше просторот.

Не бев информиран дека овдешните луѓе не ги поднесуваат искрените,во ова зафрлено и заборавено место каде ништожноста беше се вселила скоро во секоја пора на земјата,и токму од таа земја овдешните жители се хранеа,хранејќи се така во себе внесуваа големи количина на смеси кој во себе носеа состојки на непостоење...додека ги гледав како лутаат во сопствениот мрак ,со малку сожалување помислив...зошто Бог не ги благословува,или овие проклетници самите го отфрлиле Бог....немав непријателско чувство спрема нив,и токму тоа немразење ме доведе тука,продолжував да одам со сите во редот,сега зборуваше некој друг.

-зарем ние кое сме само шупливи и празни единки би биле нешто без ќерките на Ева,колку ли навистина би бил здодевен светот без тоа нужно зло кое чекори на земјата,зарем би имале подобра причина за борба ако не се тие,зарем попусто мајката природа ни ги дала забите очњаци ако не се тие суштества покрај нас,мораме понекогаш и да се раскинуваме меѓу себе,за да им докажеме колкави сверови сме.

Некој друг одстрана устури еден грст на некоја мудрост..

-ако си господар на зборовите,и ако си вешт манипулатор со желбите,тогаш си суров господар со нивните срца,тие несакаат здодевност,повеќе ја љубат лагата отколку вистината,копнеат за миговното,и токму за тоа миговно се спремни да остават се,и да заминат секаде каде што ќе посакаш,а кога ќе го

земат тоа што им е потребно те фрлаат како употребена хартија, во секој нивни поглед се крие двојноста, половина поглед е исполнет со блудност, половина со чедност и нежност, кој ќе навладее зависи од твојот збор.

-ти како да раскажуваш приказна за твојата осаменост, без мирис од телото и допир од рацете...зајадливо го запрашав....се можеш да ставиш во кафез, освен срцето и погледот...ним неможеш да им забраниш да лутаат.

Широчината на макадамот неможев да ја одредам, ни пак изодената должина, сеедно помислив...дали сме на почетокот или наближуваме кон средината....но ова прво ноќно патување кон пазарот на емоции беше интересен.....

Пробав да одам по калдрмата која очигледно беше постара и од мене и од сите кои ја газевме..пробав, но патот ми го попрече клоун..беше навистина клоун, сега дали вистински или само облеката правеше да наликува на тоа...

-сакаш ли да те научам како добро и вешто да се смееш...ме праша...

-но..

-ете гледаш, твојата недоверба е најголемата пречка за усните да се растегнат широко...

-но јас знам дека насмевката не се учи, таа самата доаѓа како еден одраз на душата...

-ноќва се одигрува четвртиот чин од највеселиот театар...ти мора да го гледаш...се насмеа слатко, толку слатко што насмевката која ја слушнав беше позната...да, да, да...навистина се сетив, па таква насмевка слушав на многу места....

-зошто театар, и зошто баш четвртиот чин...

-зошто тоа е највеселиот, најзабавниот, и најдобриот дел од животот...четвртиот чин е чин, кога човекот е се, буквално се, но не човек...

Разговараќи со кловнот стигнавме до голема раскрсница.

-сега во кој правец го прашав.

-овде е сеедно во кој правец ќе тргнеш,сите улици водат на едно место...

-не те разбираам...

-сите водат на крајот....што има тука толку да не се разбира....продолжи да се смее во неговиот стил...играќи и расфрлаќија насмевката на сите страни.

-твоите зборови се премногу ефтини..ти и вистински нема никогаш да ја разбереш тишината...

-во тишината неможеш на никого да му се поклонуваш и да го исмејуваш,а тој никогаш за тоа да не ти се налути...сега беше навистина сериозен,бидејќи неговиот глас доби длабока интонација..не ја сакам тишината зошто тогаш зборува срцето,не ја сакам зошто тогаш повторно пред моите очи вискреснуваат заборавените светови,тогаш почнуваат да течат сите мои неисплачени солзи,тогаш моето молчење ме убива,кога зборовите што сакав да ги кажам јас молчев...затоа не ја сакам тишината...се заврти брзи и замина,неможеше да ја сокрие предавничката солза која капна на калдрмата,нејзиното ехо започна да го следи,а тој кутриот бегаше од тоа ехо...

-ех си помислив,можеби некогаш ако овој кутар човек успее да ги победи своите стравови,и се врати во нормалниот свет,можеби ќе има време да ја слушне и мојата тажна приказна,.

Знаев дека судбината беше сега тука,околу мене,со мене,до мене,беше насекаде,незнам дали беше сокриена во нечији очи,или беше со маска на некоја изгубена сенка,но сепак знаев дека е тука,и некако чудно претчувствува дека токму вечерва ќе го заврти своето тркало толку брзо,што не ќе можам извесен период да се соземам од сето тоа.

Навистина сакам едноставно само да ја прашам,зошто ме исполнила со толку многу спротивности..во еден момент додека воздивнувам веќе сум во

облаците прегрнуваќи се со времето кое тече околу мене, да во другиот миг, кога ќе ги затворам очите тонам во бездните каде смрадот на душите скапани ме гуши...и потоа одмараќи во меѓупросторот сваќам дека сепак сите растојанија помеѓу годините се само една мала вселенска воздишка, а сите далечни километри што сега ме делат од тебе Милена се само мали близини за мојата мисла. Ете знам дека сега кога би слушнала како повторно зборувам неразбирливо би се насмеала слатко, толку слатко што сите далечини ќе ги претвори во една близина каде јас повторно и повторно ќе ги учам сите теории за непостојаноста.

И навистина, во право беше кога рече клоунот дека сите патишта завршуваат на крајот...станаа видливи блескавите светилки на дворецот кој го осветлуваа просторот околу него..го правеа еден идеален простор во кој присутните неможеа да видат дека се во пеколот на сопствените заблуди.

До мене застана жена, малку тажна, малку скршена, и веќе од животот целосно потрошена, си лита снага на себе...кога ги виде светилките мислеше дека повторно во неа тече реката која засекогаш пресушила во нејзиното срце...започна да раскажува приказна дека била пожртвувана мајка која оставила се позади себеси, го отфрлила сопствениот свет за да го создаде светот на сопствените деца, а кога пораснале, тие едноставно заминале во сопствениот живот оставаќи ја сама...а таа...сега започна да плачи силно толку силно, што некои веќе гласно и се смееја во лице...

-си направила жртва за своите деца, а ете тие самите не го побарале тоа од тебе, таа твоја жртва и никогаш не им била потребна, па сега гледаш и самите незнаат што да прават со тоа, па затоа едноставно те отфрлиле и и тебе и твојата жртва....

Другиот до неа Господин со лита рубя на себе само прокоментира повеќе за себе отколку за неа...

-незадоволството се мери со количината на вложената енергија во жртвувањето....

-не ми судете ве молам,додека не погледните во зеницата на моето око,не сме оделе по исти патеки за сега да зборувате за болката што ја истурив на сите дупки во кој паѓав.

Од каде ли се створи Барел,ни сам неможев да си објаснам..се доближи до неа со со највисок циничен тон и се обрати..

-мало безвредно патетично суштество кое невреда да се спасува ни кога ќе падне да се дави во сопствените солзи...ти што мислиш Ведрани дали сум во право...

-наистина ли сакаш да ти одговорам или самиот ќе ја употребиш твојата моќ да продриш во моите мисли...

-сакам тие твои мисли да ти ги претвориш во зборови а потоа на твој својствен начин да ги истуриш преку твоите усни..

-кажими...или пак изразија во некоја човечка мерка количината на твоето лично задоволство додека го правиш хаосот во главите на луѓето..

Не се изненади од прашањето,но во негов горделив став се исправи уште повеќе,сакаќи така и небото да го натера да му се покори..

-отсекогаш сум ја сакал твојата дрскост..знам ти го нарекуваш пркост...но ќе ти кажам за да ја задоволам твојата љубопитност...нема мерка ,посебно човечка немааааа....

-знаеш,Љубовта е едноставна,но нашата потрага по неа е сложена,и во таа потрага по нејзината апсолутна вредност едноставно се губиме,па кога ќе се изгубиме тогаш доаѓаме во твојот најомилен простор....хаосот...

Застана спроти мене,вперуваќиго неговиот продорен поглед во мене,изгледа дека беше време да се соочиме..вртоглаво низ неговите очи потекоа темните векови на неговото опстојување,со сите збрани човекови лелеци се хранел и низ болката се возвишувал.

-гледам дека не го признаваш поразот,и со непризнавањето повторно се враќаш на патеката каде чекорат највозвишените војници на

светлината...скоро си ги уништил твоите внатрешни непријатели,твоите желби си ги свел на минимум,и непогрешливо сега одиш воден од твоите мисли.малку арогантна е твојата вистина,но сепак внимавај,бидејќи дел од мојата крв тече и низ тебе...потрагата по апсолутната вистина може да те однесе во бескрајната илузија каде никој не излегол ...внимавај....се заврти и замина..

Полека се доближив до дворецот,не бев во вистинска смисла восхитен од неговата блескавост,бидејќи тоа беше само најубавата мамка за секој изгубен поглед.. магична привлечност што се создаваше ги тераше сите со покорност да ја впијат неговата величенствена и да создадат мислење дека токму тука е крајот на сите нивни патила.

Ветерот кој дотогаш стоеше сокриен во крошните на стариот даб,полека со чекор на стогодишен старец влезе во пространата сала,и со врисокот на сите заспани минати лета започна една по една да ги гаси големите лојани свеќи кои светлината ја расфрлаа насекаде,свесен беше во полумракот што го создаде дека од нечији усни ќе го избриши дебелиот слој на кармин,но тоа сега не беше важно,се разлеваше сега самиот себеси насекаде,триумфално го создаде најмистичниот миг кога Изира ќе се венча со сите досегашни животи.

Робинка,окована во свилени окови,куртизана во сатенски ракавици,дива и непокорена љубовница која секогаш сака да гази по паднати есенски лисја,и во шумолот на тие лисја да ги создава своите сладострасни врисоци на полноќ,наредена со безбројни титули кои секогаш ги добиваше кога ќе дојдеше на крајот од светот,грешница и светица која пиеше црно вино на полна месечина ...свесна за сето ова некаде во тајните канали низ нејзиното срце скиташе и студенилото и пламенот.

Остануваше во Љубовта крунисана со молк,која на усните и лепеше посакувани воздишки Потписот на паралелните светови замолчи бидејќи сега беше мигот кога таа ќе ги напише сите ненапишани стихови и ќе ги натера сите кои никаде не припаѓаат да и припаднат само на неа.

Отсјајот на заборавената ѕвезда некаде на крајот од непозната галаксија со својата златна светлост ја награди со својата најубава и најблескава светлина, додека с еискачуваше на најтурбоментните скалила кои беа изградени врз сите лажни солзи, зборови и воздишки кои полека и го зголемуваа сјајот. Грациозноста ја видоа сега сите низ нејзината маска на наивна и добродушна убавина која повеќе би одговарала на некој бел Лебед, но таа врз белина ги носеше своите црни перја, па така личноста тука ја препокриваше својата темнина... ги плени сите со своето достоинствено држење... облечена во својот гламур кој и се залепи на тенкото тело, небаре беше завиткана во најфината мрежа од свила.... нејзината нагласена шминка полека го плашеше сите кои претходно тврдеа дека се големи заводници,, играше, играше пред нивните погледи со своите чекори на секое скалило.

Го нарече таа самата тој миг највозвишено предавство.

Се извиши, се извиши на самиот врв од своето постоење, ја крена десната рака високо достигнувајќи ги сите облаци кои се поклонуваа, уште еднаш го пушти својот кристален поглед врз пепеластата маса која само се нишаше на нејзината кружна агора и со рапавиот глас на младиот Гавран кој победоносно стоеше на нејзиното десно рамо проговори.

-со допирот ќе го запрам времето тука и насекаде за вас, и така ќе ја видите мојата матка каде сум зачната, не се плашете од гејзерите на магмата што ќе рикне, тоа се сите пламени јазици кои ме милуваа додека во сршта на Бесконечноста се хранев.

Дојдете, не плашете се, гордо кренете ги вашите глави, отворени се сега сите врати на сите три паралелни светови... спремна сум да ве водам од почетокот до крајот, со косата ќе ве заплеткам, а вие само кажете, не се плашете повеќе, како награда, на вашите вратови ќе ви оставам медаљон составен од сите ваши искршени соништа.

Во пустината на моето срце изградив илјада и еден лавиринт со триста и триесет мостови ги поврзав,и повторно и повторно ќе се враќате на почетокот од крајот.

Дојдете вие крадци на туѓи соништа,накитени со бескруполозни идеи кои крилјата на сите желби ги кршевте.дојдете плачот на малите деца да го слушнете.Вашите подвизи кога на љубовта газевте и од другите баравте со ордени на да ве наградат.Дојдете вие крвави убијци,кој многупати на колена паѓавте,кој од секое утро не се плашевте,дојдете од овие прастари пергаменти да ја извадам вашата вистинска сенка од која бегавте низ столетијата...

Додека ви читам,вие останете завиткани во самите себеси,бидејќи синото небо ќе ве исмее и исплука,останете,зошто секоја ваша идна мисла е затворена и однесена од птиците кои се исплашија кога ве видоа вас.

Јас,потполна свесна,ќе се свиткам под тежината на сопствениот грев,ќе се завиткам во сопствените перја,и ќе се наречам разбојник на неродени денови,ќе крадам од вас за мене.

Слушајќи ја како пламено проповеда,започнав да ги распоредувам солзите по дланките,во првиот миг посакав да заминам,но утрешнината во моите зеници ме молеше да останам.

-мешам за вас,пајажина песок и кристал,во годините неродени ве затворам,со самотија ве благословувам,само со гавраните да зборувате кога ќе дојдат на работ од вашите постели,прво со горчина да ги враќате зборовите кои ќе сакате да ги кажете,потоа меѓу снитата да ги оставате...започна тогаш Изира во своевиден транс да истура од пехарот кој го држеше Вино на подот,капките небаре имаа патоказ,та започнаа да течат во сите правци така правеа покајнички походи.

Заминувам во подземјето,да застанам на раскрсницата каде поаѓањето и враќањето се среќаваат секојдневно,заминувам за некаде на некој црн камен да напишам...разумот не дава амнестија за секое каење..

Оффффффф морав една долга воздишка да испуштам,зошто проклето имаше право,во расцепот каде зениците погледот го фокусираа гледав како босонога девојка му објаснува на ветерот за сите нејзини гревови,како низ солзите на мајката се капи бараќи во тие солзи да заборави.

Пробав барем тука да го излечам мојот свет од сите болки,ставаќи го на моите гради..пробав..колку успеав неznam...

Знаев дека ме гледа некаде од подиумот каде што стоеше и Изира,не бегаше,туку спремно ме очекуваше..... сега морав од сенката да се простам,иако и беше сеедно,со сопствената дланка ја допрев,кажуваќи и така дека сите нескротливи диви коњи кои ја водеа во прериите сега папсано збивтаат во некој агол на галаксијата...низ очњаците само прошепотив...со потпис се заветивме,на вечерните светулки светови создававме,и јас и ти...па каде ни беше паметот...кога незнаевме нашето утро да го дочекаме....

Наместо збогум...повеќе за себе отколку за неа ги кажав зборовите кои беа најголемиот завет дека никогаш повеќе нема да се вратам во ова долина на сенките...

На заминување...во името на сите мртви спомени изгасниги свездите од моето небо,така ќе знам дека повторно месечината ме милува како некогаш кога бев дете.

Сенка на мојата сенка

Се завртив брзо,гледаќи нешто позади мене што во првиот момент неможев да одредам што е

-те познавам ли од некаде..прашав

-нормално дека ме познаваш,јас сум со тебе уште од раѓање..

-Сега ме збуну..навистина која си или кој си..

-јас сум твојат сенка,ако си заборавил...

-не е можно,не те замислував ваква...зошто си така распарталена...зарем кучиња те тргаа некаде кога небеше со мене...

-хм.....се насмевна некако со мистеришна насмевка....морам да признаам кога и малку ги рашири нејзините прозирни усни беше симпатична,не небеше симпатична беше убава,ако во партали,беше навистина убава...

-ми се допаѓаш сега ...навистина ми се допаѓаш,не ме гледај со неверување..

-па мораш да ме сакаш.....

-морам.....тоа некако познато ми дојде....морам...зошто морам,зарем постои и таков закон,да си ја сакаш сопствената сенка...

-будалче мало,па јас сум само одразот на твојата душа...јас сум таа која сето стиденило го собирам од надворешниот свет,а душата ...малку застана...душата го собира сето твое студенило што ти го всадија...

Започнав да се смеам слатко,толку слатко што во последниве месеци не сум се смеел...

-мојата сенка сега е и филозоф...браво...навистина браво,се гордеам со тебе...

-смејсе само смејсе,но сега мораш навистина да ме ставиш до тебе,бегаше и од мене,но сега сега морам да ме вратиш таму каде што припаѓам,до тебе...

И подадов рака,онаа мојата,а беше и нејзина,но некаде позади неа забележав една креатира која цвилеже тажно,толку тажно што и воздухот од тука сакаше да избега,од тој одвратен цвилеж..

-што е ова сега што ти го влечиш со себе...

-ах..прости што не ти го преставив...тоа е копилето на измамата...сенката на лажната љубов...

-па зарем сеуште постои такво нешто околу нас....

-да постои некое скриено чувство на надеж дека ќе воскресне нешто во тоа твое мртво минато...

-но.....

-нема но.....ти и никогаш не постоеше во тој свет.....и ,исфрлија таа твоја
глупава надеж,надежта ..таа е производ само на злото со кое сеуште си
окован,ајде исфрлија зошто ова копиле мене ми е претешко да го носам на
моите призрачни рамења...моќна е измамата...досега шест копилиња фрли
на патиштата...ќе роди уште неколку..ајде....

Навистина,морав,морав барем сега да и помогнам на мојата сенка,мојот
вечен придружник.....и подадов рака...заедно да заминеме за да ја слушнеме
рапсодијата на нашите сништа,кои свиреа во нашата пролет.....

Рецензија

Луѓето, тие чудесни суштества кои секогаш поставуваат разноразни граници на своето живеење, и живееќи во тие граници, уствари живеат во својот сопствен кафез, невидлив кафез.

Но не знам по кој пат Чернодримски повторно ме уверува мене, а верувам и вам дека ќе ве увери дека е Човек кој непознава граници, прво не поставува, а и доколку некаде постојат граници, тој ги руши, некој ќе рече, дека е дете на Хаосот, но не е така, единствена цел на неговото рушење е да го достигне небото со совршена брзина на живеење, која на многумина им изгледа на еден опш хаос.

Можеби и затоа го ставил насловот..Неизвесни патеки..патеки кој ќе ве натераат да помислите дека пишува за Дилемата..

Приказните се само еден обичен премин од една во друга стварност, во која и ние живееме, но поради нашата обичност во живеењето, не ги гледаме необичностите. приказни со кој ни кажува за сите негови летови во бескрајните пространства на животот, ова за вистински летачи и не е така необично, и не е тешко кога одат по свесно во своите соништа.

Но сепак овде во овие приказни, или да ги наречеме раскази, не се однесува само она површно гледање на луѓето, кои имаат само обични потреби, овде се работи за нешто посилно, и подлабоко, за онаа исконска потрага на Човекот по Вистината, вистината на Будењето.

Ете, не се ова шаблонски пишувања, за луѓето со срцепарателни зборови, повеќето е симболика, на пронаоѓањето на сопствениот внатрешен мир, внатрешниот повик секогаш кога ќе побара од него да тргнеш кон ново патешествие, тој тргнува, и само на негов начин ни ги опишува тие свои патувања.

Дарко Трајкоски

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска

пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сми-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-

37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на мојата душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад без Крај.

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечице-10.Тајната на Норманови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-
8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Дарко Трајкоски

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Збирка Раскази

Никодин Чернодримски-Неизвесни патеки

Скопје 2016 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Неизвесни Патеки 2016 година 67 страни

ISBN-10 608-4778-06—2

ISBN-13 978-608-4778-06-6

EAN-9786084778066

